



Menu



Marriage Story – en universel fortælling om tab

af **Frederik Bojer Bové**

Publiceret 30/11/2019 i Film/Kultur

FILM // ANMELDELSE – Noah Baumbach har lavet sin hidtil bedste film. En film der føles indsigtfuld og personlig, men samtidig universel i sin skildring af aldring, tab, sorg og genfødsel.



Det er fristende at læse Noah Baumbachs *Marriage Story* selvbiografisk. Den handler trods alt om en instruktør, der bliver skilt fra en skuespillerinde, ligesom Baumbach selv har været gift med, og er blevet skilt fra, skuespillerinden Jennifer Jason Leigh. Der har været meget fokus på det private perspektiv, og måske især om filmen ville være udleverende overfor ekskonen. Men det er ikke helt den rigtige måde at se det på.

“

Den helt store styrke i *Marriage Story* er den simple skildring af tab. Tab af et ægteskab, tab af en søn, tab af en identitet. Uretfærdigheden i det hele

Der er nogle indforståede jokes: Nicole, som hun hedder i filmen, blev kendt for at være topløs i en teenfilm, ligesom Leigh var det i *Øl, fis og rockmusik*. I filmen er det Nicoles møde med teaterinstruktøren Charlie, som han hedder, og det kunstneriske samarbejde de to etablerer, tillige med deres private parforhold, som gør hende i stand til at komme videre som kunstner og menneske.



Det er svært at tro, at Baumbach er så selvoptaget, at han tror, det gælder for Leigh, som først mødte Baumbach som 38-årig i 2001, 19 år efter hun var sexsymbol. Men ændringen giver mening, for *Marriage Story* handler i virkeligheden om at blive voksen, om at stå på egne ben, om at miste.

Og det er lidt ærgerligt, at en så universel historie er blevet læst så privat.

livet er flosset og uretfærdigt

Der er en anden grund til, Nicole og Charlie ikke kan være Leigh og Baumbach: Charlie er teaterinstruktør, og jeg har helt ærligt lidt svært ved at se Baumbach have succes på teatret.

Hans film har altid først og fremmest levet i kraft af deres manuskripter. Således også *Marriage Story*. Tidligere film som *The Squid and the Whale* eller *The Meyerowitz Stories* har for mig virket lidt konstruerede, lidt for mange tunge metaforer. *Marriage Story* er derimod en fabelagtig flosset film, meget lang, fyldt med digressioner, mærkelige scener, overraskende udfald.

Marriage Story | Official Trailer | Netflix



Der springes frem og tilbage mellem Nicole og Charlie. Nicole vil genoptage sin karriere i Hollywood med en hovedrolle i en tv-serie og flytter ind hos sin mor, der lige som hende har haft en

skuespillerkarriere. Det er her, Nicole bliver overtalte til at skaffe sig en advokat for at sikre, at parrets søn Henry bliver hos hende, men det gør skilsmissen så meget mere brutal.



Her skifter filmens fokus til at handle mere om Charlie. Alle fortæller ham, at han ikke har en chance for at få forældremyndigheden, men han insisterer på at kæmpe. Den helt store styrke i *Marriage Story* er den simple skildring af tab: Tab af et ægteskab, tab af en søn, tab af en identitet. Uretfærdigheden i det hele.

Charlie insisterer på, at de har været en New York-familie; Nicole påpeger, at Henry har langt mere familie i Los Angeles. Men det har han jo, fordi Nicole har mere familie end Charlie. Og fordi Charlie ikke har så meget familie, derfor skal han fratages mere familie. Men alt andet ville jo være uretfærdigt overfor Henry, som helt reelt trives hos sin mors familie.

Vækker nye tanker

Måske Baumbach alligevel kunne gøre sig på teatret, for han formår at bringe det bedste ud af sine skuespillere. Scarlett Johansson er rigtig god som Nicole, og Laura Dern, Ray Liotta og Alan Alda er fantastiske som advokater, hensynsløse i retten, mere eller mindre søde og rare udenfor.

Men det er Adam Driver, der her har sit livs hidtil bedste rolle, og som sagtens kan udfordre Joaquin Phoenix i kampen om årets Oscar. Han har sine øjeblikke af 'stort' skuespil, men mest af alt er hans skildring af sorg helt sublim. Afdæmpet, nogenlunde accepterende. Og så alligevel ude af stand til at forstå, hvorfor det hele er så grænseløst uretfærdigt. Jeg er ikke sikker på, jeg nogensinde har set den følelse fremstillet på den måde før.

“

For os alle sammen vil *Marriage Story* kunne sætte tanker i gang. Tanker som bliver siddende meget længe

Det er der, *Marriage Story* løfter sig til noget sublimt. Den tager udgangspunkt i noget virkelig specifikt, et højkulturelt miljø, en

advokat-drevet skilsmisse, men lige præcis ved at bore sig ind i så singularer en situation, og ved at skildre den så detaljeret og nuanceret og fra så mange vinkler, så ender den med at blive et portræt af noget universelt men med et twist, jeg aldrig har set før.



Der er f.eks. et øjeblik, hvor advokaterne skændes om, hvorvidt pengene fra Charlies nyvundne MacArthur 'Genius Grant' skal deles mellem de to parter. Det er mildest talt ikke en situation, der virker specielt relaterbar, det må være et spørgsmål, der er relevant for 0,00001% af befolkningen.

Men de spørgsmål, det rejser om, hvor meget man er fælles om ting i et ægteskab, om hvor meget af ens identitet, der forbliver ens egen, om hvor meget man forsvinder ind i et parforhold, det gælder for os alle sammen. Så for os alle sammen vil *Marriage Story* kunne sætte tanker i gang.

Tanker som bliver siddende meget længe, skal jeg hilse og sige.

Modtag gratis POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Læser du POV fast eller kun lejlighedsvis? Hver fredag samler vi ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i ugebrevet **POV Weekend**. Det er gratis, og du kan tilmelde dig her.

Har du mulighed for at støtte POV som åbent og uafhængigt dansk medie, kan du gøre det som støtteabonnet her.

Fotocredit: Netflix

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

ADAM DRIVER

NOAH BAUMBACH

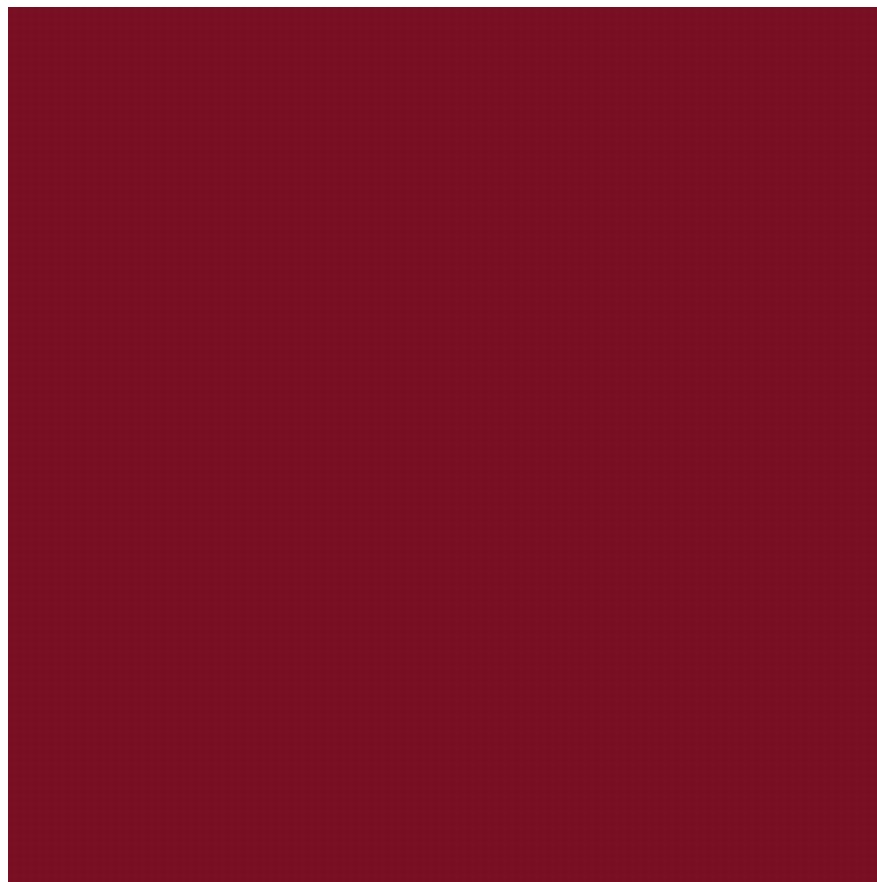
SCARLETT JOHANSSON



FREDERIK BOJER BOVÉ
SENESTE ARTIKLER



Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.



M E S T L Æ S T E

Vi har vidst det i mange år: Tidspres smadrer medarbejdernes nervesystem



af Thomas Milsted |
posted on December 3,
2019 | under